

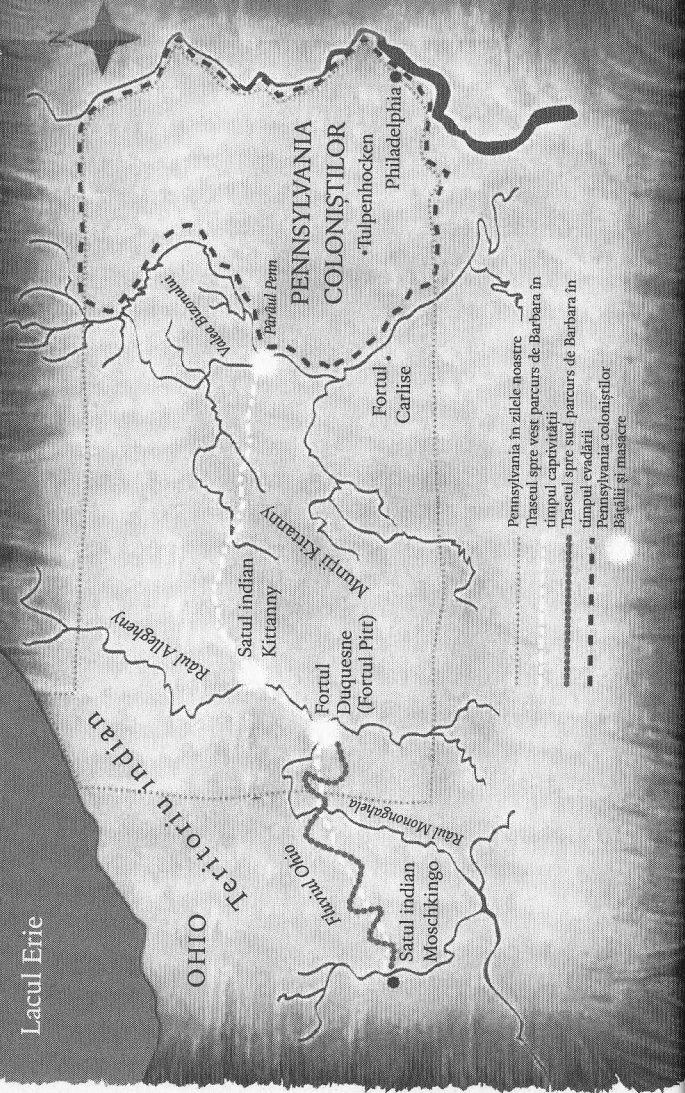
Tracy Leining Craven

SINGURE, DAR NU PĂRĂSITE

Traducere de Timeia Pop

Cuprins

Introducere	9
1. La sfârșitul unei zile perfecte	11
2. Prizoniere!	21
3. Făgăduința	31
4. Trebuie să fug	41
5. Vin englezii!	51
6. Ținutul părinților lui	61
7. Mireasă indiană	71
8. Hannawoa	79
9. Fuga	85
10. Durere și foame	91
11. O traversare periculoasă	99
12. Prieten sau dușman?	105
13. La un pas de casă!	113
14. Cinci ani mai târziu	123
15. Cântecul inimii	131
Concluzie	141
Nota autoarei	143
Întrebări pentru discuții	145

Introducere

Departate de graniță, adânc în imensul teritoriu american, cocoțată în creierii Munților Albaștri ai Pennsylvaniei, se întindea o vale plină de vegetație luxuriantă și mărginită la sud de pâraul Penn. Cu mult înainte ca vreun nou-venit să îi vadă frumusețea sau să îi cultive solul, indienii au numit acest ținut fertil Buffalo Valley.

În ciuda sălbăciei ținutului, câteva familii au venit aici să își dureze un cămin. Aceștia au trăit în bună învoire cu Dumnezeu și cu oamenii deopotrivă, chiar și cu indienii.

Între puținii veniți se număra și familia Barbarei și a Reginei Leining, care traversase oceanul tocmai din Germania și venise să înceapă o viață nouă aici în America. Își croiseră drum cu greu, peste lanțuri muntoase neumblate, până la cel mai îndepărtat avanpost, la granița Pennsylvaniei. Și-au construit, cu mâinile lor, o casuță din bârne, străjuită de doi arțari uriași, pe o colină ce dădea spre pâraul Penn.

Fiecare zi însemna muncă trudnică, fără oprire, dar nu regretau câtuși de puțin confortul pe care îl lăsașeră acasă, nici asprimea vieții de la graniță pe care o aleseseră. Obosiți cum erau, totuși își păstrau voioșia în suflet și aveau inimile pline de mulțumire față de Dumnezeu, care îi binecuvânta în această țară nouă.

Toamna anului 1755 a binecuvântat universul familiei Leininger nu doar cu frumusețea ei neasemuită, ci și cu o recoltă pe măsura eforturilor lor. În acea zi, întreaga vale părea că serbează îmbelșugatul anotimp. Soarele tomnatic asfințea pe cerul din vest, luminând culorile aprinse ale arțarilor și aprinzând întreaga vale cu nuanțe de purpuriu și auriu. Razele soarelui se reflectau în apele repezi ale pârâului, sclipind ca niște limbi de foc.

Întinericul se lăsa ușor, în vreme ce familia Leininger își încheia treburile zilei și se pregătea pentru masa de seară. Totul era întocmai ca în ziua de dinainte – totul, mai puțin silueta tuciurie ce pândea tăcută precum unul dintre stejarii îngrămădiți pe creasta dealului ce străjuia pârâul. Veșmintele i se confundau cu decorul pădurii ce îl înconjura. Iar ochii săi negri și pătrunzători urmăreau fiecare mișcare a familiei.

Capitolul 1

La sfârșitul unei zile perfecte

Barbara Leininger se uită în sus la tullei de porumb ce îi depășeau cu mult înălțimea și își umbri cu mâna ochii-ialbaștri. Era ea o fetiță destul de înaltă pentru cei doisprezece ani ai ei, însă Barbara se simți mult prea micuță chinuindu-se să culeagă și ultimul știulete de porumb, înălțată pe vârfurile picioarelor. Discul soarelui era înghițit pe nesimțite de orizont, aruncând raze de lumină în părul ei blond.

— Uite! îi zise ea Reginei, sora ei de nouă ani, ce avea șorțul pe jumătate plin. Acum putem să mergem spre casă, să o ajutăm pe mama la pregătirea cinei. Și chiar am să te las pe tine să duci știuletele acesta de porumb în lapte.

Puse trofeul în poala șorțului surorii ei, șorț țesut în casă. În ochii Reginei licări o sclipire de plăcere, iar pe buzele rozalii îi înflori un surâs șagalic.

— Mare mulțumită, surioară! spuse, făcând o ușoară plecăciune.

Apoi, fără nici cel mai mic avertisment, Regina țâșni în goană peste câmp, spre casă.

— Nu mă prinzi! îi strigă voioasă peste umăr.

Barbara, care nu s-ar fi dat înapoi de la nicio provocare, porni și ea într-o clipită. Nu îi luă mult să o ajungă din urmă pe Regina, dar rămase mai în spate,

lăsându-i surorii ei plăcerea victoriei. Pe când ajunseră acasă, amândouă abia își mai trăgeau suflarea, dar ochii le străluceau și obrajii le erau îmbujorați.

Mama fetelor stătea în pragul umilei lor colibe și își întâmpină ficele în germană:

— Văd că fetele mele au muncit din greu azi!

Pe când le lua din poală porumbul cules, privirea ei caldă și zâmbetul plin de iubire încălziră inima Barbarei.

— Fugiți acum, să vedeți dacă tatăl vostru nu are nevoie de ajutor.

Barbara o luă de mână pe Regina și o duse roată pe lângă grămada de lemne, unde tatăl lor crăpa lemne. Cu o lovitură hotărâtă, despică un ultim buștean. Apoi, înfigând securea bine ascuțită într-un trunchi de copac bătrân, se aplecă să-l mângâie pe Luther, ciobănescul german al familiei, la care acesta scutură vartos din coadă și linse mâna stăpânului.

Barbara se aplecă să strângă niște așchii pentru aprins focul, dar Regina stătea cu ochii ațintiți în zare. Ridicându-se, Barbara îi urmări privirea. Ieșind din pădure, dinspre capătul îndepărtat al ogorului, venea John, fratele lor de nouăsprezece ani. Pușca îi atârna pe umăr, iar Barbara, chiar și de la acea distanță, îi vedea zâmbetul larg ce i se întindea pe față. Când intră în raza ei vizuală și Christian, fratele lor cel mai mare, de douăzeci de ani, Barbara ghici imediat motivul veseliei lui John. Purta pe umăr două găște grăسune. Luther fugi în întâmpinarea lor, cu un lătrat zgomotos, și sări pe ei, lingându-i pe față.

— Slavă cerului! strigă mama Leininger. S-au întors teferi. Și cutele de îngrijorare de pe fruntea ei se topiră. Vom avea și carne astă-seară la masă!

Începu să îngâne șoptit o rugă de mulțumire. Încă o zi de muncă fusese binecuvântată de Domnul. Mama Leininger zâmbi și se zori înapoi în casă și la vatră, ca să termine mâncarea.

Curând, și ultima licărire a soarelui dispăru sub linia orizontului vestic, iar familia de coloniști se bucura în tihna colibei lor de la graniță. Focul din vatră arunca o lumină caldă în jur, destinzând fețele tuturor. Se bucurau cu toții de acea unitate în familie care vine dintr-o viață de muncă în echipă și care are un singur scop – și nu doar acela de a supraviețui în acest ținut oarecum ostil, ci acela de a-L sluji pe Tatăl ceresc, trăind în dragoste curată.

După cina copioasă, Barbara o ajută pe mama ei să strângă masa. Regina se cuibări între cei doi frați mai mari și asculta cu luare-aminte aventurile de la vânătoare.

Barbara sesiză cum tata își ridică privirea de la hamul din piele veche pe care îl dregea și se uită dragăstos la fiecare copil, zăbovind o clipă asupra Reginei. Mezina familiei avea un loc special în inima tuturor din familie. Barbara știa asta. Toți erau amuzați de ea, dar o și îndrăgeau pentru dragostea ei copilărească pentru viață, imaginația ei sălbatică și personalitatea ei dinamică. Purta numele mamei, dar nu ar fi putut primi un nume mai potrivit, cu părul ei castaniu și cu ochii albaștri ca cerul într-o zi senină. Tata spunea mereu că ochii Reginei scânteiau ca apele oceanului, exact ca ai mamei.

Barbara mai prindea din când în când câte ceva din povestea lui John, în vreme ce strângea rămășițele de la cină într-un vas pentru Luther, care stătea lungit lângă sobă, dând din coadă și lingându-se pe bot.

— Mă furișam pe malul împădurit al unui râu, spunea John, când, deodată, văd doi...

— John!

Regina își agită mâinile, cu ochii cășcați de groază.

— Dar indienii? Dacă erai singur în pădure, un indian ar fi putut să te atace cu tomahawkul.

Toată casa se cufundă în tăcere. Până și Luther își lăsă capul într-o parte, scheunând.

Barbara auzise niște zvonuri. Vrajba creștea între englezii și francezii de dincolo de granița vestică. Unii spuneau chiar că mulți indieni se vor alia cu francezii.

— Regina, Regina! Dumnezeu! Ce idei îți mai trec prin capșor!

John ciufuli drăgăstos părul surorii lui.

— Știi că indienii sunt prietenii noștri. Doar ei ne-au vândut acest pământ. În plus, nu s-a mai auzit de niciun raid indian în Pennsylvania de când au pus piciorul aici primii coloniști, acum mai bine de șaptezeci de ani.

În ciuda cuvintelor liniștitoare ale lui John, Barbara băgă de seamă căutătura îngrijorată a mamei când își privi soțul. Acesta se opri puțin, cumpănindu-și cuvintele.

— Regina, îți amintești de ce eu și mama ta am decis să ne mutăm în țara aceasta?

— Da, domnule! spuse Regina zâmbind. Pentru că aici nu suntem robii niciunui om și suntem liberi să trăim așa cum binevoiește Dumnezeu.

— Așa este, micuț! spuse tata și apoi luă mâna mamei într-a lui. Când eu și mama ta am hotărât să plecăm din Germania ca să venim aici, știam că vor fi pericole și greutăți, dar știam și că acesta e prețul pe care trebuie să-l plătim pentru libertate. Chiar dacă s-ar întâmpla să fim atacați de indieni și să ne pierdem

viața, tot liberi am rămâne. Ce ar putea fi mai minunat decât să plecăm din această vale frumoasă drept în rai?

Christian, care până acum tăcuse, frământat de gânduri despre cele discutate, adăugă cu o mină gravă:

— Tata zice bine ce zice, Regina. Eu nu am uitat cum era în Germania când lucram pământurile contelui. Ne rupeam spatele spetindu-ne la munca câmpului și, drept răsplată, aproape muream de foame în timpul lernilor lungi. Trase adânc aer în piept. Mi-aș da viața oricând doar ca să fiu aici, om liber. Nu prea pot să-mi închipui cum, dar se zice că raiul va fi mult mai minunat de-atât.

— Regina, cred că ar trebui să o ajuți și tu pe Barbara la spălatul vaselor, spuse mama.

Regina, care nu se putea îngrijora pentru ceva mai mult de o clipă, sări iute în picioare și se duse lângă Barbara la spălător.

Pe când Barbara termina de șters vasele, îl auzi pe tata vorbind despre treburile pentru a doua zi. Cu toate că glasul îi era liniștit, dictă niște măsuri de precauție în plus.

— John, spuse tata, mama voastră merge mâine la moară ca să macine porumbul cules și știi și tu că asta îi ia o zi bună de mers. Uitându-se țintă în ochii fiului său, tatăl îi transmise mai mult astfel decât spuneau vorbele lui. Am nevoie de ajutorul lui Christian la câmp, așa că te rog să mergi tu cu mama la moară.

Când tatăl se întoarse spre Barbara, aceasta tocmai termina de șters ultima farfurie. Încercă să-și ascundă îngrijorarea, însă Barbara băgă de seamă că zâmbetul îi era silit.

— Haide, micuța mea prințesă cu cosițe de aur, să citim din Scriptură.

Barbara se îmbujoră de încântare auzindu-și tatăl numind-o prințesa lui. Dădu fuga la vechiul cufăr nemțesc pe care îl purtaseră cu ei peste ocean, îl deschise și scoase, cu mare băgare de seamă, o Biblie mare.

Tatăl nu deschise coperta neagră, cu literele aurii strălucind în lumina focului, până ce doamnele nu se așezară în jurul mesei. Apoi, cu un glas profund și atent, începu citirea cuvintelor care făcură să dispară toate temerile și grijile zilei.

Barbara sorbea fiecare cuvânt. Vedeă că Regina își dă toate silințele să stea liniștită. Dar privirea ei se plimba de colo colo prin odaie, mâinile se jucau neastâmpărate cu fundele de la rochie, iar piciorul ei lovea în piciorul Barbarei, parcă în același ritm în care dădea căinele din coadă. Era limpede că mintea ei călătorea hât departe, poate într-una dintre țările pe unde ajunsese adesea imaginația ei bogată. Barbara o înghionti pe sora ei. Regina tresări și se uită spre tatăl ei cu ochi jucăuși, dar și plini de căință și se alătură celorlalți în recitarea pasajului lor zilnic de memorat, Deuteronom 8:2:

„Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeuul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui.” Tatăl cuprinse din nou cu privirea plină de iubire întreaga odaie și îi mulțumi în șoaptă încă o dată Tatălui ceresc pentru binecuvântările ce le revărsase peste ei.

După câteva momente de reflecție, se uită spre Barbara și întrebă:

— Știi la ce se referă acest verset când spune că Domnul și-a călăuzit poporul prin pustie?

— Da, tată. Barbara se bucura că știe răspunsul. E vorba de copiii lui Israel, după ce au plecat din Egipt.

— Așa este, mica mea prințesă. Tatăl îi zâmbi aprobator. Dar știi că Dumnezeu m-a trecut și pe mine printr-o astfel de pustie?

Cu toții se întoarseră curioși spre capul familiei. Le plăcea să-l asculte povestind din trecut, căci avea un dar de povestitor ca nimeni altul.

— Da, a fost o încercare care a durat tot cam patruzeci de ani. Mi-a fost încercată inima, să vadă dacă voi rămâne alipit de Domnul sau nu. Vedeți voi, pe când eram tânăr în Germania – cam de vârsta ta, John – am auzit despre o țară îndepărtată cu sol fertil și bogat și unde se găsea vânat. Spre deosebire de valea îngheșuită a contelui, unde familia mea cultivase pământul din generație în generație, aici omul își putea face un trai din munca mâinilor lui pe propria-i țarină, ba putea chiar pune de-o parte și lăsa moștenire copiilor.

Tatăl se uita lung la lemnele care se mistuiau încet în sobă, cu o privire absentă.

— Desigur, eu eram gata să împachetez totul și să plec din Germania chiar atunci, dar Dumnezeu avea alte planuri cu mine. Nu, înainte să plec din Germania, a fost nevoie să trec prin câteva încercări și teste. Dumnezeu știa precis ce lecții trebuia să învăț până ce credința mea a fost călită pentru această țară a făgăduințelor. Tatăl chicoti și scutură din cap. Își trecu mâna peste pielea uscată și crăpată a hamului pe care îl repara. Câteodată, încercările mi se păreau atât de grele, că nu mai credeam că le voi birui. Acum însă, că sunt aici, în acest ținut minunat promis de Dumnezeu, văd bine că încercările sunt cele ce m-au pregătit pentru binecuvântările hărăzite de Dumnezeu în această țară nouă.